

InfoMigjorn

Butlletí digital
sobre llengua
catalana

Núm. 1.244

Divendres, 22 de gener del 2016

SUMARI

- 1 Pau Vidal ▶ El catanyol es cura
- 2 Albert Pla Nualart ▶ D'una manera o (una) altra ens en sortirem
- 3 Magí Camps ▶ El diccionari, ha de ser blanc?
- 4 Pere Saumell ▶ El rojalsià
- 5 Teresa Tort ▶ Lligallo
- 6 Jordi Badia ▶ Una llengua que dringa bé
- 7 Et cætera

InfoMigjorn és un butlletí que distribueix missatges informatius relacionats amb la llengua catalana. Es publica dues vegades per setmana, dimarts i divendres. Elaborat i distribuït per la Xarxa de Mots. Edició: Isabel Casadevall.

Subscripcions: <http://migjorn.cat/alta.php>. Adreça de contacte: infomigjorn@migjorn.cat. @InfoMigjorn

1 El catanyol es cura

Pau Vidal

El catanyol es cura. Interferències castellà-català (Barcelona: Barcanova, 2012)

Recursos informàtics

EXEMPLE D'ÚS: «Si no ho pots descarregar de la web, fes un **pantallasso** i avall.»

ÚS CORRECTE: «...fes una **captura** i avall.»

EXPLICACIÓ: Se sobreentén que es tracta d'una captura de pantalla. Els augmentatius castellans en -azo sempre han fet de mal traduir: va ser una pífia solemne traduir el famós decret conegut com el *medicamentazo* per *cop de medicament*, seguint el model de *puñetazo* – *cop de puny*. **Medecinada** hauria estat molt més congenial, i potser en aquest cas també funcionaria: **pantallada**.

2 D'una manera o (una) altra ens en sortirem

Albert Pla Nualart

Ara, 08/01/2016

http://www.ara.cat/suplements/llegim/Duna-manera-altra-sortirem_0_1501049919.html

La frase optimista del títol la podria rebatre un pessimista assegurant que “un dia o (un) altre ens hem de morir”. Però en el que avui vull que us fixeu d'aquestes dues frases és en l'*una* i l'*un* entre parèntesis que cada dia més catalans escriuen tement que estalviar-los sigui un castellanisme. Ho pensen perquè sí que és cert que en molts contextos sintàctics *otro* i *otra* s'han de traduir per *un altre* i *una altra*, i traduir-los per *altre* i *altra* seria un greu barbarisme.

Però la veritat és que totes dues frases són més idiomàtiques, a part de més àgils, sense les dues paraules entre parèntesis. Normalment els indefinits *altre* i *altra* van precedits d'un article o d'un altre indefinit, però no sempre; i un dels casos en què poden anar sols –i de fet, sona més natural que vagin sols– és en construccions disjuntives del tipus “d'una manera o altra”, “una cosa o altra”, “un dia o altre”, “un lloc o altre”, etc.

En els meus *tastos* ja he repetit més d'un cop que la ultracorrecció és una altra forma d'interferència. Quan per la por d'incórrer en un castellanisme ho diem diferent de com ho diu el castellà però també de com sempre ho hem dit en català, som també menys genuïns a causa de la influència del castellà.

I la millor prova que això passa perquè tenim el castellà al cap és que al DIEC2, un diccionari general, hi ha dos “un dia o altre” i no hi ha cap “un dia o un altre”, mentre que a l'entrada *día* del castellà-català de l'Enciclopèdia hi trobo la següent equivalència: “*un día u otro* un dia o un altre”. És com si els seus redactors es veiessin empesos a fer-ho diferent del castellà fins i tot quan seria més genuí fer-ho més paral·lel.

Carles Riba, en una carta enviada des de Montpeller el 1942, escrivia: “Fes-me-la arribar, d'un lloc o altre, de seguida”. Una consulta al Google permet constatar que avui preferim escriure “d'un o altre lloc”, per atracció del castellà, o “d'un lloc o un altre”, per rebuig del castellà. Dues formes que em semblen menys catalanes.

3 El diccionari, ha de ser blanc?

Magí Camps

La Vanguardia, 06/01/2016

<http://www.lavanguardia.com/letra-pequena/consejos-linguisticos/20160103/301160203242/blanquear-el-diccionario-gitano.html>

Els anglesos diuen dels escocesos que tenen els braços curts i les butxaques fondes (*short arms, deep pockets*). És la seva manera de dir que no són de pagar res perquè no arriben a les butxaques. En qualsevol acudit anglès, dir escocès és sinònim de garrepa, de ranci. És el mateix que passa a Espanya amb els catalans o, a nivell més internacional, amb els jueus, per això de vegades s'ha fet servir jueu com a sinònim de català. El DIEC, en la tercera accepció de jueu, diu: “Usurer, persona que no mira sinó el guany, dit abusivament”.

Gallegos ximplers. Sovint salten polèmiques sobre paraules del diccionari que un col·lectiu –geogràfic, ètnic, professional...– considera definides de manera inapropiada. Va passar en castellà amb *gallego*, que fins al 2014 el DRAE definia com “tonto, falta de entendimiento y razón”, amb marca local de Costa Rica; i “tartamudo”, a El Salvador. En l'edició actual, aquests matisos despectius ja no hi surten. En canvi, el sentit figurat de *garrepa* per al català no hi ha figurat mai, en tres-cents anys d'història de la RAE. Això vol dir que s'han fet servir mesures diferents per a gal·lecs i catalans.

El mig amic. Peret va dedicar al seu pare una cançó entranyable, “El mig amic”. L’home es dedicava a la venda ambulat i seguia al peu de la lletra allò de no barrejar diners i amistat. Aquesta definició filial d’un gitano és una cosa i la del diccionari castellà, en canvi, és una altra: *trapacero* (trapella, embolcaire). Les queixes del col·lectiu romaní, a diferència del gallec, no han servit de res. El diccionari indica amb molta claredat que és un ús ofensiu i discriminatori, però a ningú no li agrada que la seva ètnia s’associï oficialment als enredaires. Ja fa uns quants anys, l’expresident Pujol va haver de demanar perdó per dir que, amb segons quines pràctiques, Catalunya podia semblar “un país de gitano”. El DIEC no recull cap sentit figurat de *gitano*, però tothom el va entendre, tothom va associar aquell gitano a l’embolic, al petit engany. Ningú no s’imaginava aleshores que els seus afers familiars no eren petits, a la menuda, sinó a l’engròs.

Arbeca, Úbeda, la Gomera, Lepe, Conca... Els veïns d’Arbeca es queixen de la vella expressió que fa referència al desconeixement sobre una matèria (tot i que hi ha explicacions contradictòries sobre el seu origen). Els dels cerros de Úbeda, lògicament, també es deuen queixar cada cop que algú fa servir públicament aquesta expressió, per definir el discurs d’algú que s’embrancha i fa més marrada que no pas via. Els habitants de l’illa de la Gomera també estan tips de ser considerats pels de les altres illes els babaus de l’arxipèlag, exactament com passa a la Península amb els de la població de Lepe. I Conca està de moda. De fet, en la versió castellana, Cuenca. Tant com a sinònim de lloc llunyà i perdut (abans era la quinta forca o on Crist va perdre l’espardenya), o com una referència sexual una mica grollera. Els de Conca, per descomptat, no deuen estar gaire contents.

La classificació de l’humor, el vademècum dels acudits, segueix criteris cromàtics. Tenim l’*humor negre*, aquell que fa referència a situacions còmiques en l’àmbit de la mort, de la desgràcia o de la tragèdia; i l’*humor blanc*, innocent, no ofensiu. Els negres, doncs, s’haurien de sentir ofesos per aquest ús. La televisió, en un exercici d’incorrecció política extrema, emet un programa anomenat *Humor amarillo* on els protagonistes són asiàtics. En castellà, els xinesos són els reis de les burles: *trabajo de chinos, engañar a alguien como a un chino, ser algo chino básico, hablar chino...* No tenim, però, acudits grocs, sinó verds. Són els acudits picants o obscens, i els ecologistes segur que, si encara no ho han fet, acabaran queixant-se. A Centreamèrica, però, són *chistes colorados* i són els del Partido Colorado els que demanaran el canvi de definició. Finalment, els alemanys també exigiran una modificació perquè, ara mateix, segons el DRAE, a Hispanoamèrica un *chiste alemán* és un acudit que no fa riure. La pretensió de qualsevol col·lectiu afectat per una metàfora, una comparació, una metonímia, una sinèdoque, és blanquejar el diccionari. És a dir, que tota definició figurada que pugui ser ofensiva per a algú ha de ser esborrada.

Els lexicògrafs diuen que no és el diccionari el lloc per fer justícia, ni per ser políticament correctes. Les paraules i els seus sentits figurats són elements vius, en boca dels parlants. El diccionari, en la seva tasca notarial, només n'ha de deixar constància i marcar amb l'etiqueta si és un ús ofensiu, denigrant o inapropiat. Però ningú no vol sortir al diccionari amb una mala definició i és per això que el llenguatge figurat i la correcció lingüística viuen en un constant estira-i-arronsa.

4 El rojalsià

Pere Saumell

Blog *El Vigilant del Far*, 17/12/2016, sèrie “Qüestions de llengua”

<http://vigilant-far.blogspot.com/2015/12/questions-de-llengua-70-el-rojalsia.html>

Antoni Riera deia que voldria escriure com ella, a propòsit d'un llibre, em penso que era el primer, de l'arquitecta palmenca. Jo ja ni m'ho plantejo. I ni tan sols parlo de llibres, em conformo amb els articles on cada dos o tres dies ara aquí ara allà deixa anar les seves cagaradetes delicioses, com un tió puntual però de tot l'any –us demano perdó per la comparació, però és que just ara que se m'ha acudit fer-ne recull hi som molt a prop. Doncs això, que no em plantejo ni escriure com ella, només tinc el repte de no deixar-me perdre el que escriu i de prendre'n nota mental i de repetir-m'ho, a veure si em queda res. No vull dir res textual, perquè no la pensava copiar –si mai ho faig serà citant-la–, sinó si em queda a dins algun rastre de neurona amb inventiva que em pugui espavilar una mica les meves, que van una mica amb pedals.

I res, que és una gran... Una gran, deixem-ho aquí. He repassat els últims dos mesos, pel damunt. És impossible no somriure –almenys– i és impossible no acabar-s'ho tot un cop començant. Mireu, mireu:

Substantius i adjectius

- piulítica (“experts en piulítica internacional”)
- piulada-cunyada (“piulada pretensiosa”?; context: “les xarxes ens permeten opinar de tot: no en va, la nostra piulada-cunyada tindrà el mateix espai que un titular de France Presse”)
- altrebol (potser és un error, per un *simple* “altre bol”?; context: “si hi tenen un bri d'interès, s'ho miren amb un altrebol de crispetes petant al microones”)

- la podemia (el món de Podem)
- els pronomfeblistes (els catalans de la ceba)
- la independentor (el món independentista)
- peixalcovisme
- policia del dolor (“les xarxes han generat una espècie de policia del dolor que crida l'atenció als qui erren”)
- fractura al quadrat (doble divisió, en sentit figurat)
- “el Frankenstein de Junts pel Sí” (l'invent d'aquesta coalició política)
- aire tribunerista (“es respira un cert aire tribunerista, en el sentit que no ens considerem –encara– dignes de la nostra victòria”)
- sagrada causa Loctite
- sobiranissisme
- dretadecidisme
- entrenador de sofà
- “la independència mai-no-es-farà-al teu-gust-princesa-del-pèsol” (la independència al gust de cadascú)
- els sí-però-no-istes

Adverbis

- hispanocèntricament (“consumir tele hispanocèntricament”)
- gònadament (“aferrar-se masculinament, gònadament”)
- saharianament (“suar saharianament”)
- “seduir molt fort”

Locucions i frases fetes

- per mentrestant (‘per passar l’estona’)
- minut i resultat (“voler saber-ho tot a l’instant, minut i resultat”)
- amagar el cap sota l’estelada
- ser d’esquerres no practicant
- estar en la fase blè (‘passar del tema’)
- estar en la fase pse (‘potser sí, potser no’)
- trobar-se un què et pensaves
- faltar mans per posar-se-les al cap
- no quedar estómac per digerir
- baixar Twitter avall (“riuades de piulades que baixen Twitter avall”)
- fer caure el dòmino de les responsabilitats
- acabar sense ungles (de rosegat-se-les d’impaciència)
- posar el primer gomet vermell (‘retreure una conducta’: “qui estigui lliure de pecat, que els posi el primer gomet vermell”)

- estar fins als trons ('fins al capdamunt')
- fer-se-li (a algú) teranyines als timpans ("només de sentir la combinació 'reforma' i 'constitució' ja se'm fan teranyines als timpans")
- ésser com barrejar muntés i durans ('no tenir punt de comparació' [fa referència a dos polítics, Neus Munté i Josep Antoni Duran i Lleida, que durant un temps van compartir coalició parlamentària però que s'assemblaven com un ou a una castanya])
- tenir (una cosa) en xifres i colors ('tenir-ho representat gràficament')
- per aquí m'han preguntat per allà m'han contestat ('no voler saber-ne res, no mullar-se')

Rojalsià-popular (matxembrat)

- "Mira que et fumbré un cop de bolso!"

Altres expressions enginyoses

- "l'unionisme no necessita gaire més que uns serveis mínims per a mantenir les constants"
- "catorze-hòmens-catorze [i cap dona]"
- desesclatar unes bombes
- riure asseguts a les xarxes socials
- ser a missa per la independència i repicar campanes al país veí
- "3D, 4D, o la D que toqui"
- fotocopiar el dossier de demanar referèndums
- bavejar com una presa hidràulica

Em direu: hi ha altra gent que escriu així! Per exempNo!, no cal que em digueu noms, ja me'ls sé. Però hi ha almenys un fet diferencial. I aquí entrariem en allò tan suat de les comparacions odioses, o sigui que no continuo. Un dia, al voltant d'una *mesa camilla*, us explico com ho veig, però sense deixar rastre.

Aquí us deixo aquest primer tast de rojalsià. Aniré incorporant-hi cosetes, a mesura que ens en vagi regalant.

I gràcies, eh?, per ser tiona.

Els articles de Marta Rojals a [VilaWeb](#) i a l'[Ara](#)

5 Lligallo

Teresa Tort

Blog *Agafada al vol*, 05/01/2016

<http://blocs.mesvilaweb.cat/ttort/?p=268772>

Què expliquen el paisatge, els monuments, el dret i la toponímia sobre la història d'un territori? Narren fets. Per això, els poders d'arreu del món que volen esborrar alguns esdeveniments històrics camuflen o ataquen aquestes formes d'expressió cultural tan clares.

Evidentment, el passat continua latent en el present només si sabem interpretar el significat de les seues manifestacions. Les muntanyes plenes de bancals brodats de màrgens de pedra seca expliquen la duresa de les vides pageses d'abans. Una llotja gòtica al cor d'una gran ciutat parla de la grandesa del seu antic comerç. Les normes que regulen la partició del patrimoni familiar contenen com s'ha reproduït un sistema econòmic concret. I la toponímia ens ajuda a intuir els rastres dels nostres predecessors.

El Lligallo del Gànguïl i el Lligallo del Roig són dos nuclis de població que formen part de Camarles, a l'entrada del Delta de l'Ebre. Un **lligallo** és el nom que rep un camí per on transita el bestiar a la zona dels Ports; de Tortosa a Calaceit i a Morella. En altres bandes, es coneix com a **carrerada** o com a **assagador**.¹

Aquest mot d'origen mossàrab –que conserva la *o* final² com ho fan *galatxo* o *fardatxo*– ha quedat petrificat en la toponímia ebrenc. Per als 3.500 camarlencs el vocable *lligallo* forma part de la seua quotidianitat. També s'ha fet popular entre uns quants tortosins que fan expedicions dominicals per anar a ballar al casal del Lligallo del Gànguïl, la fama del qual ha traspassat les fronteres dels arrossars que l'envolten.

A banda d'això, aquesta paraula renaix actualment només quan hi ha litigis entre veïns de finques, en què es conserva el dret perenne de pas pels antics lligallos. De ramats, no en queden. En canvi, com en els camins reials, les lleis ancestrals encara tenen força en aquestes vies obsoletes. I ja sabem que la memòria que és útil dura més.

Viatjar a sisena per una autopista de tres carrils o recórrer centenars de quilòmetres a gran velocitat per un corredor o per un eix que travessa un país no ens impedeix interessar-nos pels mapes dels camins intransitats, ni felicitar-nos

pel descobriment d'una drecera al bosc ni valorar la presència discreta dels lligallos-carrerades-assagadors del nostre paisatge.

Vivim entre capes de paraules; la majoria, antigues i gastades. Altres que encara fan olor de nou. Totes i cadascuna ens ajuden a percebre millor el món que ens ha tocat conèixer.

(1) *Diccionari etimològic i complementari de la llengua catalana*, Joan Coromines.

(2) Altres paraules acabades en o que ens anota Eugeni S. Reig: llomello, regomello, cuquello, tomello, colomello, moceguello, serrello, etc.

[Lligallo](#) a RodaMots

6 Una llengua que dringa bé

Jordi Badia

Blog *El clot de les Ànimes*, 14/01/2016

<http://blocs.mesvilaweb.cat/jbadia/2016/01/14/una-llengua-que-dringa-be/>

Observacions sobre el capteniment lingüístic del president Puigdemont

Diumenge la majoria de catalans vam poder sentir un discurs i una intervenció molt especials del candidat a president de la Generalitat de Catalunya. Especials pel moment i, sobretot, per les circumstàncies en què es van esdevenir.

S'han comentat a bastament les qualitats oratòries amb què ens sorprengué Carles Puigdemont, la fermesa i l'agilitat amb què s'expressà i es defensà. I s'ha lloat també –per bé que no tant– el nivell lingüístic d'aquelles intervencions.

Sense afany d'aprofundir-hi, voldria fer alguna aportació a l'anàlisi sobre la qualitat de la llengua del nou president. M'hi estendré una mica més, això sí, que els piuladors que, aquell vespre mateix, en directe, van voler anar desgranant les meravelles amb què es van trobar sobtats per un polític que deia els pronoms febles. Aquests piulets foren aplegats en un article molt interessant de la Montserrat Serra a VilaWeb, amb un títol encertadíssim: [‘El president @KRLS diu els pronoms febles’](#). (S'ha de dir que algun d'aquests comentaris de menys de 140 caràcters van resultar traïts per la precipitació i van deixar constància d'il·lustres relliscades, fins i tot d'[algun membre](#) de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans...)

En general, els presidents que hem tingut de l'any 1980 ençà han gastat un català correcte (hi ha alguna excepció, però ara deixem-ho estar). N'Artur Mas, per exemple, parla amb molta correcció i gosaria dir que amb un grau de formilitat remarcable. Res a dir. Ara, en Carles Puigdemont és un president lletraferit. No és estrictament un escriptor, però és un home que escriu i que té inquietuds lingüístiques. A més, és 'de comarques'. I tot això es nota.

Es nota en la tria lèxica. No parlo tan solament del famós **captenment** (paraula que també fa servir –més moderadament– en Mas, en compte de *comportament*), sinó de l'ús deliberat de mots com ara **esdevenir** (alternatiu a *convertir-se en*), **concernit** (per a reposar del suat *interpel·lat*), **recança** (en comptes de *pena*), **altrament** (i no pas *si no fos així*), **dringar bé** (en un bell sentit metafòric, per alternar amb *sonar bé*), **brama** (per *rumor*), **colla** (en compte de *grup*), **no li escau** (per *no és propi de vostè*)...

Es nota en la fraseologia. Em refereixo a aquell **mal que li pesi** (alternatiu a *encara que li sàpiga greu*), **fluixos de cames** (per *covards, dubitatus, porucs*), **no m'ha fet res de** (en compte del suspecte *no m'ha importat*), **a mitjan segle XIV** (i no l'aberració *a mitjans del segle XIV*, tan difosa per alguns –massa– diaris i televisions).

Es nota fins i tot en la sintaxi, amb una tria clarament genuïna. Per exemple, del relatiu **qui** distintiu (i no *que*) quan el pronom es refereix a persona (**els qui em coneixen, entre els qui jo sé...**), o de l'ús –tan fonedís– de la preposició **de** entre un verb conjugat i un infinitiu (**no els impediran de donar-nos**). El sùmmum va ser una combinació pronominal que devia fer saltar de la cadira els defensors del català *light*: **No tinc cap problema de reconèixer-li-ho**.

De la fonètica, cal parlar-ne? El president Puigdemont parla un català central amb una dicció quasi impecable. En alguns trets vocàlics, delata l'adscripció nord-oriental, que no ha pas d'amagar, només faltaria. Em va sobtar gratament que digués **claredat** allà on quasi tots els polítics (no tan il·lustrats) dirien *claretat*. I també em vaig fixar en aquell **a partir** amb erra que el seu predecessor insistia a fer amb vibrant sensible i que ell va emmudir.

El fet d'ésser de les comarques dites gironines li impedí d'amagar alguna estructura sintàctica corrent en aquella àrea: **Endavant, ho intenti!** (on la resta diríem *intenti-ho*), **Si passa això, m'ho retregui**; o bé l'ús de formes clàssiques del condicional del verb *anar*: **No iria malament, Ja m'hi iré acostumant**.

Que en Carles Puigdemont té una oratòria ben estructurada, ho va demostrar improvisant frases llargues, molt llargues, sense entrebancs. Un exemple para-

digmàtic: «I si és així ho veurem, perquè, com que, al llarg de la legislatura, aquí s'hi presentaran moltes qüestions que demanaran molta claredat de posicionament polític –i és aquí on es veurà si es fan diferències entre catalans que voten sí o que voten no, perquè les mesures socials que es presentaran aquí seran per (a) tots els catalans–, jo estic convençut que els seus prejudicis a l'hora de posicionar-se amb relació al procés d'independència no els impediran de donar-nos suport.»

Oportunitats de millora

Les intervencions de Puigdemont diumenge, especialment la resposta als grups (totalment improvisada), no foren impecables lingüísticament. És clar. El nou president és un home que va per feina, també quan parla (tot i administrar els silencis magistralment). El fet de parlar tan de pressa, juntament amb els nervis propis de l'avinentsa, van menar-lo a algun embarbussament. Vam poder sentir, per exemple, *arbolir* ('abolir'), *nutural*, *li empediria*... Però això rai no és pas preocupant. Només cal que parli més assossegadament.

Després hi ha les formes col·loquials, genuïnes però potser impròpies d'un registre formal: *onta* ('on'), *aixís*, *trascendim*, *donguin*. I, al costat, alguna incorrecció que no sembla controlada, com ara la pronunciació amb una sola síl·laba tònica d'adverbis acabats en *-ment* (*atentament* i *completament*, amb la primera e neutra).

En l'àmbit sintàctic, no sempre va fer caure les preposicions davant la conjunció *que* (*Abans de que es conegués*), ni va tenir en compte tothora que els complements directes no porten *a* (*Coneix a gent que em coneix*)... Potser per la insistència, em va cridar l'atenció aquest reflexiu espuri a *M'hi deixaré la pell* (en compte de **Hi deixaré la pell**). Al costat d'aquesta interferència hi havia algun pleonasme simpàtic, però inadequat, com ara *Hi podria estar-hi d'acord*.

En el lèxic, en fi, es va escapar algun *bueno* i va *apretar* allà on havia d'haver **pitjat**, **premut** o **empès**. Va ser més divertit, però massa informal, que digués que *se'n van ensortir* on tocava **se'n van sortir** (a mi, que no he dit mai *ensortir-se'n*, em va recordar en Clos quan deia *amb gent* o [amb sense](#)).

S'ha d'agrair que només digués una vegada *tots i totes*, per bé que [va fer reaccionar](#) la professora Carme Junyent. Ves que no formés part d'una clàusula secreta de l'acord amb la CUP...

President, us dono l'enhorabona pels vostres primers discursos. I espero de debò que ens en regaleu molts més. No oblidarem fàcilment la cara desencai-

xada de la nostra Inés entomant la galleda d'aigua freda, ni aquell serrar de dents indissimulat de n'Albiol. I no parlem de dimarts, quan vam veure l'*elegància* de la condecoradora de nazis i els seus amics, mandrosos fins i tot a l'hora d'alçar-se i picar de mans, tot i ser envoltats d'un poble que amb vós ha tornat a renéixer.

President, que vós sigueu un lletraferit pot ésser important per a la llengua, perquè sou una referència, un mirall social. D'una manera o altra, podeu contribuir a falcar el deteriorament de la llengua i, posats a somniar, podeu afavorir una millora general de la qualitat lingüística (que vol dir riquesa, genuïnitat, seguretat expressiva...).

Us demano que, en la defensa de la llengua, d'una llengua vigorosa i digna, no defalliu. Potser algú us voldrà convèncer que digueu tranquil·lament *apretar* i deixeu estar això de *reconèixer-li-ho*, perquè tot alhora és com una frontissa que grinyola. Però jo no en faria cabal. Sabeu què? Si la frontissa és bona, amb una mica d'oli ja deixa de grinyolar. Si la canvieu i n'hi poseu una d'aquestes d'ara (d'obsolescència programada, que en diuen), no aguantarà ni divuit mesos. Amb la llengua no s'hi juga. Perquè la llengua, com la nació, no l'hem pas inventada al segle XXI.

7 Et cætera

- ▶ Jaume Mateu, president de l'Obra Cultural Balear, entrevistat per Miquel Payeras: "[Al Govern li manca decisió](#)", sobre els sis primers mesos del nou Govern balear en matèria lingüística (*El Temps*, 05/01/2016)
- ▶ Ramon Solsona entrevistat per Griselda Oliver i Alabau: "[La publicitat reflecteix els valors socials](#)", arran de la publicació del llibre *Marques que marquen. La curiosa història de les marques més conegudes* (Núvol, 29/12/2015)
- ▶ "[Un portal de consultes sobre terminologia jurídica en català](#)" (*VilaWeb*, 11/12/2015)
- ▶ "[Llengua i empresa, una qüestió de prestigi](#)" (blog *Flaix emprendre*, 11/12/2015)